

fin, ved hvis Navn. som De har sagt, Tanken om et Døds-instrument evigt vil flaae, fortjener hverken denne Foragt eller Banære. Hør mig; thi det, jeg vil sige, trænger til at høres og troes engang, idetmindste af et reent og oprigtigt Hjerte! Da Nationalforsamlingen var lyselyst med at om-danne Straffesystemet, forkyndte den som Basis for sit Arbejde: Righed i Straf, at Skendelsen over personlige Forbrydelser ikke faldt tilbage paa den Skyldiges Familie, og endelig Ophævelsen af Torturen og unyttige Straffe. Guillotin, denne Guillotin, en Gjenstand for Aflyst over hele Verden; han, som i sex Aar havde gjort de samme Studier, som Teres Fader, og som enten ved Feiltagelse eller i Sandhed er kommen til Resultater og til en Overbeviisning, der ere aldeles modfatte, foreslog at sætte Halskugling istedet for andre dengang anvendte Dødsstraffe, som Steilen, Galgen eller Vaaket: „Naar Hovedet engang er skilt fra Kroppen, ophører Bevidstheden“, sagde han til sig selv, „og med Bevidstheden forsvinde Lidelserne. De nervøse Træklinger, som sætte Liget i Bevægelse, ere mekaniske og hidrøre ikke fra nogen Fornuimelse.“ Stærk i denne Overbeviisning indsendte han sit Forslag, der blev enstemmigt vedtaget; han havde nu ikke Andet at gjøre end at fortsætte og fuldende sit menneskefærdige Værk, der var bestemt til at gjøre de sidste Lieblikke mindre grusomme. Han anviste da som det sikreste og mindst smertefulde Redskab til Udørelsen en Maskine, der i Italien var bekendt under Navnet manain, og som var flere hundrede Aar gammel, hvilket et Maleri af den byzantinste Skole viser. See, det er Guillotins Forbrydelse! See, det er det, som har foranlediget den Forbrydelse, der følger ham. Derfor man blot kjendte hele hans Liv, — hans Liv, han kan uden Formod sige: uden Blet eller Beskæddelse, hans Liv, reent for Gud og Mennesker! Men at! De kjende ikke til Andet end at kageasse og foragte ham!

Efterdi De nu har hørt den Ulykkelige's Retfærdiggjørelse; efterdi De ikke mere foragter ham; — ikke sandt, De foragter ham ikke mere? — maa De høre hele hans Livs Historie, for at De kan forsvare og retfærdiggjøre ham; for at idetmindste engang en Stemme kan høve sig til Guds for ham! Født i Saintes, underviste han i Forstningen som Jesuit i et irlandsk Collegium i Bourdeaux; men dette Liv, der var helligt en smaalig Underviisning, syntes ham snart for traugt og ufugt-bart. Han kastede da Præstehjelen, for at hengive sig til den lidenskabelige Lyst, han søgte for Lægevidenskabens, eller snarere — jeg taler her, som jeg talte for Gud, jeg stifter Intet, hverken Godt eller Dødt — det, som fik ham til standigt at hellige sig til det kirurgiske Studium, var den Trang, han søgte til at lindre de stakkels lidende Bøsser og at gjøre sig nyttig for sine Medmennesker. Hans vigtige og samvittighedsfulde Stræben henvedte Opmærksomheden paa ham, og han udøvede sin hæderlige Kunst ikke uden Held og Berømmelse, indtil det Lieblik, da Revolutionen udbrode her i Landet. Doctoren for Legemet vilde være en Docteur for For-misten og forene sig med den store Bevægelse, som, det haabede han idetmindste, skulde frigjøre Nationen. Han skrev da en Brochure, der havde til Titel: Paris's Beboeres Bønnskrift. Brochuren vilde, at Antallet af den tredje Stands Repræsentanter i Nationalforsamlingen idetmindste skulde være lig med de to privilegerede Stænders tilsammen. Denne Brochure vakte den offentlige Opmærksomhed. Parlamentet foruroligedes derved og lod den bristlige Forfatter komme for Strancken. Han tog ikke noget af sine Principer tilbage og gik bort, erklæret for uflygtig. Og udenfor, min Herre, ventede Mængden paa ham; en uhyre Mængde, der klappede i Hænderne; en Mængde, der førte ham hjem i Triumf; en Mængde, der med Begejstring og Anerkjendelse nævnte hans Navn, et Navn, der er blevet saa sørgeligt! Dette Navn — jeg vover knapt at udtale det! Dette Navn, som mine Læber vægre sig ved at fremstamme!

Brochuren's Forfatter behøvede i lang Tid sin saaledes erhvervede Folkelyndest. kaldt af den tredje Stand blandt dens Repræsentanter var han Medarbejder af: déclaration des droits de l'homme, fik senere det hæderfulde Hæder af frestaas Sundhedsreformerne i Paris, at organisere den medicinske, kirurgiske og pharmaceutiske Skole; da var det, at han fik den ulykkelige Tanke at emdanne den criminelle Jurisprudens. Til Tak blev han kastet i Fængsel, hvor hans ulykkelige Kammerater med Aflyst hjerne sig fra ham, hvor de overvælde ham med deres Sarcasmer. Han ventede Døden med Resignation, ja næsten med Glæde, da den niende Thermidor gav den Fængne Friheden. Han vilde da forlade Frankrig og søge et Tilflugtssted i en eller anden Krog af Amerika, hvor han kunde leve ukjendt og roligt. Man befalede ham i Fædrelandets Navn at forblive i Frankrig og hellige det Nesten af sit Liv. Han vægrede sig ikke, men lagde Grunden til académie de médecine, som allerede er berømt og skal blive det endnu mere. Man tilbød ham Ansættelser, Hædersposter; men han afflog Alt, hvad der kunde gjøre ham iøjensaldende og han levede som en ukjendt Borger. Siden efter udbredte han Vaccinationen, bragte Trost i Sergens Bøstiger og selv om han ikke er lykkelig, selv om en grusom Tanke stadigt knager hans Hjerte, tjener han dog undertiden de Lidende og afstører de Sørgendes Taarer! Nu vel, min Ven, anklager De endnu Guillotin?

„De er en Engel!“ udbrødte Seauve.

„Derfor jeg nogenstunde hører tale Dødt om ham! . . .“, sagde hendes Mand, idet han med en trængende Mine strøg sine Skjortærmer op og viste et Par senefulde Arme.

„Jeg skal hellige mit Liv til at forsvare ham“, sagde den unge Wiener.

„Intet kan tilintetgjøre Fordommen“, afbrød Didingen sergmodigt. „Retfærdigheden har været indtil denne Dag og den vil vedblive Aar for Aar, Aarhundrede for Aarhundrede! Mit Navn er udbødeligt! men af, hvilken Udbødelighed, min Gud!“

„Ligemeget“, tilføjede han efter et Lieblik's Taushed og Eftertanke, „Ligemeget, jeg vil finde Retfærdighed i Himlen, og jeg mærker, jeg er nær ved den! Endnu er der nogen Bitterhed tilbage i det sergellige Bøger, hvortil mine Læber saa-lange ere blivne vædede!“

Hans Forudsættelse slog ikke fejl; den unge Mand, der, takket være Didingens Beskættelse og Hjelp, vendte tilbage til Wien det følgende Aar, efter at have faaet Arven udbetalt, læste, at Docteur Joseph Ignace Guillotin den 26de April 1814 var død i Paris i en Alder af 66 Aar.

Skakspillet.

Om end dette Blad ikke tør gjøre Regning paa, at en stor Arvds af dets Læsere bestæftiger sig med Op-løsning af de Skakoppgaver, som hver Uge findes optagne, ville dog maaskee nedenstaaende Bemærkninger læses med Interesse, saavel af dem, der ere fortrolige med Spillet's Regler, som af dem, for hvem disse ere et Mysterium.

Der gives ikke noget mere moralsk Spil, ikke noget, som mere indskærper de alvorligste Sandheder for det menneskelige Liv, end Skakspillet; vi bemærke, at det ikke spilles om Penge, men om Vren, hvorved de lavere Videnskaber ikke sættes i Bevægelse. Spillet afhænger ikke af Tilfældigheder, men af Klogskab og Dygtighed, idet man maa følge Tænkningens og Naturens Love, saa at man lige fra Spillet's Begyndelse maa have Maalet for sig og vælge de bedste Midler til at naae det. Man maa ikke letindigt og tankeløst gjøre Træk, som enten maae gjøres om igjen, eller ere uoprettelige Tab; man maa begrænse sig selv og lære sin Modstander at kjende. Hvilke dybe Sandheder ligge ikke heri for den, som vil haabe seirrig eller med sand Vre at gaee igjennem Livet! Livet er en Kamp, men Vaabnene til at bestaae den, har Gud rakt os — de maae troeligen bruges, saa er Seiren vis.

Det var som bekendt for en osterlandsk Konge, at en Wiidmand opfandt Skakspillet for at forene det Nyttige med det Behagelige, og Spillet indeholder rigeligt Stof til Beslæring baade for Konger og Folk. Skjøndt Kongen i Spillet, ligesom i enhver velordnet Stat, er den første og vigtigste Person, paa hvem det Heles Vel og Vee for en stor Deel beroer, er han dog hjælpeløs uden sine Underaatters Bistand, og le roi déposé spiller en saa daarlig Rolle, at man med ham ikke holder det Uuaagen værd at ende Spillet. Kongen maa bættes og understøttes af Underaatterne; men disse gjøre dette gjerne, ja opoffre sig for ham, og ofte er det de nauseeligste af dem, Underne, der afgjøre Spillet og sikkre ham Seiren. Hvilken Statsklogskab ligger ikke heri! Godt var det, om enhver Thronarving forstod den! Godt, om enhver af os vilde ihukomme, at i Kampen for Konge og Fædreland vindes Seiren kun derved, at alle Stænder slutte sig sammen om Kongen for at dække ham og værne om ham. Der spørges ikke, om vi ere Springere, Løbere eller Bønder, een Mand maa bestaae Alle og hver Mand maa gjøre sin Pligt, naar Fjenden vil sætte Kongen i Skak; vindes da ikke Spillet, saa tabes det dog med freest Vre.

Det er fremdeles ikke den materielle Kraft og den større Maaße af Vrikker, der afgjøre Spillet, men den kloge Benyttelse af de for Haanden værende, samt Narvaagenhed, naar Modstanderen blotter sig. Det seer jo ikke sjeldent, at man, naar man har flere Vrikker end Modspilleren, let bliver over-mødig og tryk og glemmer at dække sin egen Konge, hvorved denne pludseligt og urentet bliver mat — og Spillet er tabt.

Og saa Hærførere i Krigen's Spil ville gjøre vel i at agte paa Skakspillet's Lærdomme. Hæren maa stilles i rette Orden og hver Mand indtage sin Plads. Skjernen i enhver Armee er Infanteriet, det er opstillet foran; men det maa have Taarne, Befalninger og Artilleri til Dækning, og Springere, Hest-jolk, til at bane Vej for dens Fremrykning. Vandt Fod-solket, der kun kan rykke langsomt fremad, og aldrig mere end eet Skridt ad Gangen, maae være Løbere, Vandrere, der kunne fare ud og ind, hver til sin Side, i Tirailleurføgtning. Hærførerne paa hver Side ere de Spillende, de bestemme Trækkene; det kan i Spillet ofte blive nødvendigt at gjøre et dristigt Træk, at opoffre Noget for at vinde Meget, men slige Træk maae være vel overveiede, hvis de ikke skulle blive til Jordbærvælse.

Mange saadanne Betragtninger paatrænge sig os ved Skakspillet, men vi frygte for at misbruge vore Læsers Taalmodighed og ile derfor mod Slutningen. Ja, Slutningen er denne, at naar Spillet er endt og hver Vrik har gjort sin Pligt og Skyldighed, lægges de alle i Vesten og Laaget sæt-tes paa. Det Skuespil, som en Tid interesserede os saa-meget, er forbi — af Kio og Strid, Forhaabninger og Veng-skelser ere endte, af Forsjel mellem Konge, Dronning, Knyttet og Bønde er ophørt; Taarnene ere faldne; paa Trævæden følger den uforstyrrede Stilhed og Ro. Een Grav indslutter dem Alle, Venner og Fjender. Hvilket træffende Memento mori! Men den, som i Livets Spil vandt Seir over sig selv og alle Modstandere i og udenfor sig, bærer som den Bindende Be-

vidstheden derom med sig. Gid den tabende Spiller ikke maa lægges i Vesten med Misundelse og Vengsel over sin Medspillers Held, men forinden være kommet til den Erfjen-delse, at det var ved sin egen Feil, han forspilte maugt et godt Træk; gid der endnu maa fornødes ham Tid til at begynde et nyt Spil, forend Laaget lukkes for stedse over ham og hans Medspillende! L. L.

Pogogriph.

Naar jeg blev født, i hvilket Land
Med Visshed jeg ei sige kan,
Men at i „Vestland“ døbt jeg er
Det høre vil paa Stand Euhver.
I hvert et Land, hver By jeg findes,
Som af Culturens Sol bestrømmes. —
Jeg kunde nu om min Person,
Som snart har den, snart hin Skabson,
Samt om hvortil jeg bliver brugt
Fortælle Meget, nok saa smukt:
Men alt for let Du traaf det Rette,
Og med Besvær Du skal mig gjætte!
Langt heller, af! fra Taa til Top
Jeg sønderlemme vil min Krop,
Thi undersøg da hvert et Lem,
Hvoraf jeg haver to Gang' fem,
Da vil mit Navn Du finde snart.
Nu vel! Saa gjæt mig i en Fart.

1. 8. 7. 6. 2. 9.

Mercur paa sine lette Vingler
Til sine Dyrkere mig bringer.

9. 2. 10.

Jeg hører til de negative Dyr,
Som ofte Wiisdom os paabyder.

1. 8. 5. 6. 10. 9.

Man sjeldent lytter til min Stemme,
Men alkermindst hvor jeg har hjemme.

Skvad andet end 1. 2. 3. 9.

Kan ventes af en 6. 2. 3. 4. 9. 10?

1. 5.

En Flok, men gjæt nu, hvor den flyder
Og hvor tilsidt den sig udgyder.

1. 3. 4. 9. 10. 8.

Et herligt Dyr med spraglet Skind
Men farligt, og af blodigt Sind.

3. 8. 2. 10.

Jeg kan henrykke og fortrylle,
Men og med Gru Dit Hjerte fylde,
Forstaer Du ret mig at ledsage,
Vil jeg endnuere Dig behage.

6. 10. 2. 10.

Umag Dig aldrig hos Din Næste,
For Alt er reent hos Dig, min Bedste!

Advarsel!

Du vil min Ven, 6. 8. 2. 10?
Det let Dig volder Bryderi!
Du er jo nu saa let, saa fro,
Thi endnu er Du 6. 8. 2.
Maaskee naar først Du faaer 2. 3,
Du siden jamrer Alt! og Vee!!
Saamangt et Hjertes Fred og Ro
Vies netop freest ved 4. 10. 2!

6. 3. 8. 10.

Naar Du mig roligt kan betrakte
Og stolt og fald mig kan foragte,
Da tør Du Krigernavnet bære,
Thi da først gjør Du Standen Vre.

3. 4. 10.

Et Kvindenavn, der bæres af saa Mange,
En Følelse, der ofte gjør os bange.

7. 6. 10. 4.

Jeg er en stor og vigtig By
Ved Donauflodens Kyster,
Til mig Germanias Sonner tre,
Naar Vint'rens Kuld' dem fryster.

Den fangne Ridders Klage!

9. 7. 4. 10.

Jeg er en mægtig Ridder,
Men i min Borg saa stjern
Jeg stum og lænkert sidder
Og sukke maa i Løn.